

ἐπαινέσας ἀξίως τοὺς γενναίους στρατιώτας, ἐζήτει τὸν Σισίνην, διὰ νὰ τὸν στείλῃ μὲ ὀλίγους τινὰς εἰς κατασκόπευσιν τῶν φευγόντων ἐχθρῶν, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτὸν ἐπεμψε τὸν ἀδελφόν μου Θεόδωρον μὲ ἄλλους ὀλίγους, αὐτὸς δὲ ἀποσυρθεὶς ἐφαίνετο λίαν σύννους διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ του Σισίνου. Ἐγὼ δὲ διηλθὼν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἄϋπνος, διατρέχων τοὺς προμαχῶνας τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐπισκεπτόμενος τοὺς τετραυματισμέ-

νους καὶ τοὺς ἔχοντας χρεῖαν τῆςβοηθείαςμου. Περὶ δὲ τὸν ὄρθρον ὑπῆγον νὰ συγχαρῶ τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ μας, καὶ ἠπόρουν μὴ εὐρῶν αὐτόν, ἀπαντήσας δὲ τὸν Σισίνην ἡρώτων αὐτὸν περὶ τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ δὲ, ἄρτι, μοι εἶπεν, ἐπανῆλθον ἀπὸ τὴν κατασκόπευσιν τῶν πολεμίων, ὧν οἱ διασωθέντες ἐφυγον τὴν ταχίστην πρὸς τὸν Ἰσθμόν. Ταῦτα δὲ λέγοντος αὐτοῦ, βλέπομεν μακρόθεν τὸν στρατηγὸν Νικήταν βαδίζοντα πρὸς ἡμᾶς, καὶ βαστάζοντα ἐπ' ὤμων ἄλβανόν τινα τοῦρκον τραυματίαν, τὸν ὅποιον περιτρέχων τὴν λόχμην εὗρεν ἀλγοῦντα καὶ κακῶς δια-

κείμενον ὑπὸ τῶν τραυμάτων, καὶ πρὸς με ἀπιδὼν, ἀγαπητέ μοι Παναγιώτη, εἶπε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ περιποιηθῇς τὸν ταλαίπωρον τοῦτον Ἀλβανόν, ἔχοντα χρεῖαν τῆς φροντίδος σου εἰς τὰς μάχας ὀφείλομεν νὰ προστατεύωμεν τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα μας· ὡς ἄνθρωποι ὅμως ὀφείλομεν νὰ ἡμεθα συμπαθεῖς καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς πολεμίους, ὅταν ζητῶσι παρ' ἡμῶν ἔλεος.

Ὁ δὲ τετραυματισμένος τοῦρκος μοι διηγήθη ὅτι κατα-

κείμενος εἰς τὸν δρυμόν, ὅπου εἶχεν ἀποσυρθῇ, ὠδυνᾶτο καὶ ἔστενεν ὑπὸ τοῦ ἄλγους τῶν τραυμάτων, ὥστε ἤθελε θεωρήσῃ ὡς ἐλευθερωτὴν τοῦ τὸν ἀπαλλάξοντα αὐτὸν τῆς ζωῆς. Οὕτω διακείμενος, μοι ἔλεγε, βλέπει παραστάνα εἰς αὐτὸν τὸν Νικήταν, τὸν ὅποιον ὑπολαβὼν ὡς τινα τῶν τυχόντων παρεκάλει νὰ ἐπιθέσῃ τέλος εἰς τὴν ὀδύνην του, δεικνύων τὸν λαιμόν. Ὁ δὲ Νικήτας ἐμβλέψας εἰς αὐτὸν ἱλαρῶς· μωρέ, τῷ εἶπεν, εἶμαι στρατιώτης καὶ ὄχι δῆμιος.

Ὁ δὲ τοῦρκος Ἀλβανός, ἀκούσας ὅτι ὁ Ἕλλην παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐζήτει ἔλεος καλεῖται Νικήτας, ἡρώτησεν αὐτόν δι' ἄγνοιαν, μήπως εἶνε συγγενὴς τοῦ φοβεροῦ τουρκοφάγου Νικήτα, ἐπώνυμον μὲ τὸ ὅποιον ὁ στρατὸς τὸν ἐκάλει ἔκτοτε. Ὁ δὲ Νικήτας, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος, τῷ εἶπε, καὶ διὰ νὰ ἴδῃς ὅτι ἡ ἰδική μας πίστις εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας, κάμψας τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἄλβανου, ἐλθέ, ἐπίβηθι, τῷ εἶπεν, εἰς τὴν ῥάχιν μου διὰ νὰ σὲ φέρω εἰς τὸν ἱατρὸν τοῦ στρατοῦ μας.

Οὕτω λοιπὸν ἀναλαβὼν ὁ Νικήτας ἐπ' ὤμων ἐκόμιζε εἰς τὴν παρεμβολὴν ἡμῶν τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ἄλβανόν,

ὅστις καθ' ὁδὸν ἀπὸ σέβας πρὸς τὸν εὐεργέτην του διὰ τινος λεπίδος ἀπέκειρε λαθραίως ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του βόστρυχον, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ ὡς μνημόσυνον τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔφερεν· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἄλβανου ἔτρεμε, δὲν ἠδυνήθη νὰ διαλάβῃ τὸν σωτηρά του, ὅστις ὑποπτεύσας ἐπίβουλόν τινα σκοπὸν τοῦ ἄλβανου, ὅτε ἠσθάνθη τὴν λεπίδα εἰς τὸ ἰνίον τῆς κεφαλῆς· εἶσαι ἄπιστος, μωρὲ ἄλβανέ, τῷ εἶπεν, ἐνῶ ἐγὼ ζητῶ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ ΦΕΡΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΩΜΩΝ ΑΛΒΑΝΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΝ

ΓΑΛΗΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ Α. ΦΥΤΑΛΗ — ΕΣΧΕΔΙ. ΚΑΙ ΕΧΑΡ. ΥΠΟ Ι. Γ. ΠΛΑΤΥ

(Ἰδε σελ. 83).